

keskiviikko 14. joulukuuta 2016

Moraalinen vapaapudotus länsimaissa 2000-luvulla alkoi kristinuskon ”purkamisesta” kun seurakunnat luopuivat Raamatun Sanan oikeasta soveltamisesta

Seuraava aikamme moraalista alennustilaa käsittelevä artikkeli pureutuu siihen raamatullisen arvostelukyvyn loppumiseen länsimaisissa kristillisissä kirkoissa, joka on aikaansaanut yleisen luopumuksen ihmisten elämäntavoissa kohti kansan elämistä kuin rakkikoirat vailla moraalista omaatuntoa. Olemme tulleet niinkuin Lootin ja Nooan päiviin, joista Jeesus puhui profeetallisessa Öljymäen puheessaan kun kyse oli ajasta juuri ennen maailmanloppua ja Herran toista tulemusta. Aiheellisen artikkelin suomensi: Samuel Korhonen

Arvostelukyvyn loppu **Kun kansa elää kuin rakkikoirat**

The End of Discernment **When People Live Like Mongrel Dogs** by Don McGee

(Toimittajan huomautus: Don McGee on Crown & Sickie Ministries'in perustaja ja evankelista Louisiana'n Amites'issa)

Arvostelukyky eli erottaminen (discernment) voitaisiin määritellä harkinnan ja sivistyneen maun käyttämisenä. Jos se on lähelläkään kuulumista modernin kulttuurin kontekstiin, niin epäilemättä olemme menettäneet sen. Eurooppa menetti sen jo vuosikymmeniä sitten ja se hengellisten ja yhteiskunnallisten normien alennustila, joka haaksirikkoutti säädyllyisyyden rakenteen vanhalla mantereella, on tehnyt saman uudessa maailmassa näköjään kahta kauheammin.

Moraalinen vapaapudotuksemme

Haluamme tehdä selväksi, että tämän artikkelin tarkoitus ei ole jättää lukijaa käsitykseen, että 21. vuosisadan kulttuuri olisi vahingossa kompastunut ja kaatunut siten vahingoittaen kykyään tunnistaa hengellistä ja moraalista saastaa.

Se, missä lännen kulttuuri on tänä päivänä hengellisesti ja moraalisesti, ei ole sattuman seuraus. Yhteiskunta rypee rappion liejuisilla matalikoilla, koska se on valinnut paikkansa.

Päätäpahkaisessa ryntäyksessään vieraantumiseen Jumalasta ihmiskunta on heittänyt yli laidan melkein rippeetkin käytöksestä, joka erottaa ihmisen elämisen mallit rakkikoirien malleista, aivan kuten Raamatun profetia ennustaa: ". . . niinkuin Lootin päivinä. . ." 3. Moos. 18. luku esittää ennakkotapauksen sille hengelliselle alennustilalle ja siihen liittyvälle laskeumalle, joka on ympäröinyt modernin sivilisaation.

Minulla oli tapana pitää paria metsästyskoiraa, joiden ainut elämäntarkoitus oli kiihkeä valkohäntäpeurajahti, jotta minä ja eräs toinen metsästäjä saimme lihaa pakastimeen ja täysikasvuisen palkintoversion Bambista seinällemme. Koirillani oli tietysti raamatulliset nimet – Joosua ja Kaaleb – mutta se ei muuttanut sitä tosiasiaa, että niillä ei ollut lainkaan estoja eikä arvostelukykyä. Sen suhteen ne olivat koiria - uroskoiria.

Se tarkoitti, että ne parittelivat julkisesti ja kirkkaassa päivänvalossa jokaisen lähelle tulevan kanssa. Ne nauttivat mätänevästä ruhoista eikä niillä ollut tunnonvaivoja huolehtiessaan ruumiillisista toiminnoista missä ja milloin tahansa, kuinka inhottavan vastenmielisiä ne sitten olivatkin. Tästä ym. syistä niiden aitaus oli jonkin matkan päässä talostani ja metsästysmatkoilla ne lastattiin autoni lavalle. Occupy Wall Street -porukka ja pääsiäislomaväki (Spring Break crowd) muistuttavat minua koiristani.

Ollakseni kuitenkin rehellinen asian suhteen, niin koirillani ei ollut vaihtoehtoa, koska sellainen elämä kuului niiden osaan olla koiria.

Moraalinen valinta

Sellaista perustelua ei kuitenkaan voi soveltaa ihmisiin, mitä tulee heidän koiramaiseen käytökseensä. Sitä, mitä maailman nykyisinä suunnannäyttäjinä ja tulevana johtajina itsensä näkevät nyt julkisesti esittelevät, ei voida puolustella millään tekosyyllä, saati sitten jollakin lajien genetiikkaan perustuvalla. Yksi suurista ihmisen ja koiran välisistä eroista on, että ihmisellä on vaihtoehto omantunnon kehittämisessä ja siihen liittyvän erottamisen harjoittamisessa. Toisin sanoen, kun ihmiset elävät kuin rakkikoirat, se johtuu siitä, että he ovat päättäneet tehdä niin. Ja kuten koirat pyöriessään mätänevän lihan kimpussa, he todella nauttivat siitä.

On totta, että jotkut ovat eläneet padannuolijakoirien moraalilla vuosituhansia (itseasiassa anteeksipyyntö voisi olla kohdallaan kaikille padannuolijakoirille), mutta koskaan eivät ihmiset ole voineet niin häpeämättömästi ylpeillä siitä koko maailman edessä reaaliajassa, samalla kun heitä puolustellaan "kulttuurin suvaitsemisen" varjolla. Tämä perustelu on viemässä pohjan sananlaskun tynnyriltä. Jumala ei salli sellaista suvaitsemista ja olisi suureksi hyödyksi, jos yhteiskunta tekisi samoin.

Ongelman luonne

Kuinka näin kävi ja miksi? Voin antaa tähän vain pienoismallin vastauksesta ja se on Raamatun profetian kontekstissa. Tiivistetysti sanoen, jotta Saatana voisi tehdä ihmiskunnalle, mitä lopulta tulee tekemään, hänen täytyy tuhota kaikki, mikä vähänkin muistuttaa hengellistä erottamista ja tällä alalla hänellä on ollut ilmiömäinen menestys.

On tärkeää nähdä, että hänen aikaansaannoksensa ei tullut numeroihin perustuvan, terävästi määritellyn, monivaiheisen prosessin kautta. Se ei toimisi, koska jopa hengellisesti heikoille olisi liian helppoa määritellä ja tunnistaa rappio.

Sensijaan Saatana päätti käyttää liukumista perikatoon, pehmeää prosessia ilman selvästi erottuvia vaiheita. Sellainen, mikä on pehmeä, niellään helpommin kuin jokin terävä. Pohjimmiltaan ja menemättä mutkikkaisiin yksityiskohtiin tuloksena oleva hengellisen erottamisen menettäminen johtaa moraalisen erottamisen menettämiseen ja muihin alennustiloihin, jotka ovat haaksirikkouttaneet elämää, koteja ja seurakuntia kauan aikaa.

Tärkein ongelma

Ensimmäisenä listalla on kieltäytyminen tuomitsemasta. On sanottu, että lainatuin Raamatun jae on Matteus 7:1: ”Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi.” Jos Saatana joskus on onnistunut huijaamaan ihmisiä ottamaan jakeita ulos kontekstistaan, niin tässä ainakin.

Voiko kukaan tasapainoisessa Jumalan antamassa mielessään saada tuon jakeen tarkoittamaan, että suvaitsevaisuus on avain jumalisuuteen? Silti tämä on juuri sitä, mitä opetetaan valtavan monissa saarnatuoleissa ja lukemattomissa raamattupiireissä joka viikko, varsinkin ”etsijäystävällisissä” seurakunnissa ja niissä seurakunnissa, jotka edistävät epäraamatullista, mutta suosittua ”sosiaalista evankeliumia”. Tarvitseeko meidän ihmetellä, miksi jotkut kristityt (varsinkin teini-ikäiset ja nuoret aikuiset) pukeutuvat, puhuvat ja elävät, niinkuin he tekevät?

Ajattele muutamia suuren viisauden sanoja F. F. Bruce'ltä, joka oli skotlantilainen oppinut ja Plymouth -veljien saarnaajan poika. Hän sanoi: ”Tuomitseminen on kaksiselitteinen sana kreikan- niinkuin englanninkielessä: se voi tarkoittaa istumista tuomitsemassa ihmisiä, tai se voi tarkoittaa asianmukaisen erottelemisen harjoittamista.”

A.W. Tozer, suuri amerikkalainen pastori, saarnaaja ja kirjailija, sanoi: ”Hengen lahjojen joukossa tuskin yhdestäkään on suurempi hyöty käytännössä, kuin erottamisen lahjasta. Näinä kriittisinä aikoina tämä lahja pitäisi olla hyvin arvostettu ja vilpittömästi tavoiteltu lähes välttämättömänä. Tämä lahja tekee meidät kykeneviksi erottamaan akanat jyvistä ja lihan ilmenemiset Hengen toiminnasta.”

Korruptoitu kristikunta

Jotkut uskovat ovat vähintäänkin tyrmistyneitä vertailtuaan Bruce'n ja Tozer'in kaltaisia miehiä Brian McLaren'in, Rick Warren'in ym. kaltaisiin, jotka ovat täysin vailla raamatullista arvostelukykyä. Syy tähän räikeään eroon on, että edellisillä oli keskitetty näkemys hengellisestä auktoriteetista – nimittäin, että se on Raamattu. Jälkimmäiset, Esiintulevan Kirkon johtajat, ovat päättäneet muuttaa kristinuskon jatkuvasti kehittyväksi ja hajautetuksi ”keskusteluksi”, kuten he sitä kutsuvat ja ”purkaa” historiallinen kristinuskko ja rakentaa se uudelleen sellaiseksi, kuin se heidän mielestään pitäisi olla.

Edelleen useimmat lukijat tyrmistyisivät myös, jos tietäisivät millaista vaikutusvaltaa nämä miehet käyttävät sellaisessa, jota historiallisesti on sanottu evankelikalismiksi. Vuoden 2005 Barna Group'in kyselyn mukaan Rick Warren'in kirja *The Purpose Driven Church* (Suomeksi: **Päämäärätietoinen seurakunta, Aika Oy 1999**) äänestettiin toiseksi vaikuttavimmaksi kirjaksi amerikkalaisten seurakuntajohtajien elämässä ja työssä. Sen edelle meni vain kirja *The Purpose Driven Life* (Suomeksi: **Tavoitteena elämä, Päivä Oy 2005**), joka myös on Warren'in kirjoittama. Joten mitä siitä seuraa, kun jätetään Raamatun keskitetty auktoriteetti ja mennään erottamisen systeemiin, jolle voisi antaa nimeksi: ”jutellaan siitä, että tuntuisi mukavalta”?

Moraalinen purkaminen seuraa hengellistä purkamista. Kun sillä, mitä Jumala sanoo, ei enää ole vaikutusta elämään, niin jonkin täytyy täyttää tyhjiö. Kun opetuslapseudesta tulee ”keskustelu”, joka on rakennettu ”puretun kristinuskon” raunioille, niin sillä ei enää ole varmaa perustusta ja siten helposti kaatuu jokaisesta vallitsevasta tuulesta.

Hyvä esimerkki: Hiljattaisessa profetiakonferenssissa erällä naisella oli joitakin kommentteja ja

kysymyksiä koskien nykyisiä normeja nuorten kristittyjen keskuudessa. Hän oli hyvin huolestunut, koska hänen lapsensa tytär on raamattupiirin johtaja nuorisoryhmässään. Tämä tyttö, jo varttuneempi teini-ikäinen, ”menee nuorten ryhmän tapaamisiin pukeutuneena niin tiukkoihin ja lyhyihin shortseihin, että hänen . . . (tietyt alueet hänen pepustaan näkyvät – minun oli vähän pehmennettävä hänen kuvaustaan) ja hänen vanhempansa ja pastorinsa ja nuorisopastorinsa eivät sano mitään!” Hänen puheensa jatkui koskien sitä, mitä kristityt tytöt nykyisin panevat päällensä tanssiaisiinsa ja että sen täytyy olla häpeäksi Jumalalle. Totuus on, että se, mitä heillä on päällään, antaa heille kaiken villin lännen saluunalutkan arvokkuuden ja kategorian. Se kuitenkin, olettaisin, saa aikaan häiriöttömän elämäntavan kotona ja kirkossa.

Vääristetty teologia

”Halvan armon” teologiaa (vaikka Jumalan armo on todella ilmainen, se ei ole halpa) on opetettu niin kauan raamattukouluissa, seminaareissa ja saarnatuoleissa, että se tullut kudotuksi sielunhoidollisen neuvonnan kudokseen. Se on idea, tai ainakin vahva käsitys, että Jumalan armo raivaa pois tieltä Jumalan käskyt – mikään ei voisi olla kauempana totuudesta.

Se on uskomus, että armosta pelastettuna oleminen ja Jumalan elämäntapaamme koskevien käskyjen totteleminen ovat toisensa poissulkevia. Päättämätön, kritiikitön ja arvostelukyvyn seurakunta pitää isoa ääntä sanoista: ”En minäkään sinua tuomitse”, mutta on kammottavan hiljaa koskien sanoja: ”Mene äläkä enää syntiä tee.” On täysin mahdotonta henkilölle, joka päättää elää pimeydessä, olla vanhurskasta elämää elävä kristitty (Joh. 8:1-12).

Seuraava on usein sanottu ja kannattaa toistaa. Ahdistuksen ajan Väärän Profeetan ei tarvitse mennä kovin kauas rakentaakseen ja pakottaakseen globaalin uskonnon, joka on maittava suurimmalle osalle jäljelle jääneistä, kun seurakunta on otettu pois.

Silloin ei ole mitään tarvetta erottamiselle ja arvostelemiselle sen suhteen, mitä Jumala on sanonut, koska silloin vaaditaan uskollisuutta Antikristukselle kuolemanrangaistuksen uhalla. v

Jumalanpalvelus voisi olla jonkinlainen palvonta-liturgia valoineen (oaths) ja muine sellaisine merkkeineen, mutta mitä tulee moraaliin ja elämäntapoihin, niin mitään enempää ei vaadita. Ilman jumalista erottamista mikään muu ei merkitse, niinkuin usein ei nytkään. Jokainen, jolla on raamatullista erottamista, voi selvästi nähdä, että suuri osa tunnustavaa kristikuntaa on jo nyt siinä pisteessä.

Mitä tehdä?

Edellä mainittu särkynytsydäminen isoäiti on yksi monista kristityistä, jotka ovat hyvin huolissaan siitä, mitä tapahtuu heidän seurakunnissaan. On ironista, että ne, jotka todella näkevät, mitä on tapahtumassa, näyttävät olevan hänen kaltaisiaan ihmisiä ja yleensä heistä ei välitetä, koska heidän huolestumisensa nähdään liian taantumuksellisena.

Seurakuntajohtajat näyttävät usein olevan kiinnostuneempia sunnuntaiaamun viihteen organisoimisesta, nykyisistä saavuttamisohjelmista, viimeisimmästä digitaalisesta ylistys- ja palvontateknologiasta ja numeroista. Ei siksi, että numerot merkitsisivät suurta sadonkorjuuta, vaan koska numerot merkitsevät suurta rahalahjaa. Voimakkaita sanoja? Kyllä, koska tilanne on kriittinen ja aika on loppumassa hyvin nopeasti.

Kukaan ei halua kokea vaikeita ja ahdistavia aikoja. Kirkkohistoria kuitenkin osoittaa, että ne saavat Jumalan kansan karistamaan pois ylilyönnit ja palaamaan vain siihen, mitä ”Herra Sebaot sanoo...” (Sak. 1:3)

Lähetänyt Olli-R klo [14.50](#)